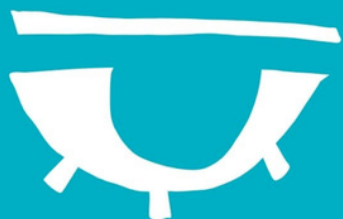

เด็กตัว 4

หมายเลข 14

เรื่องและภาพ: ศิริวิภา

14

เด็กดีหมายเลข ๑๔

เรื่องและภาพ: ศิริวิภา ทัดแก้ว

กราฟิกโนเวล สำหรับเด็ก ๑๔ ปีขึ้นไป

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๖๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

กลุ่มสาขาวิชาพัฒนาศักยภาพมนุษย์ คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อาจารย์ที่ปรึกษา : ผศ. รพินทร์ (ณ กลาง) คงสมบูรณ์

ขอขอบคุณ: อ. อัจฉรา ประดิษฐ์

อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์

ผศ. อนุสรณ์ ดีไหว้

อ. ดร. พิชญา นิลรุ่งรัตน์

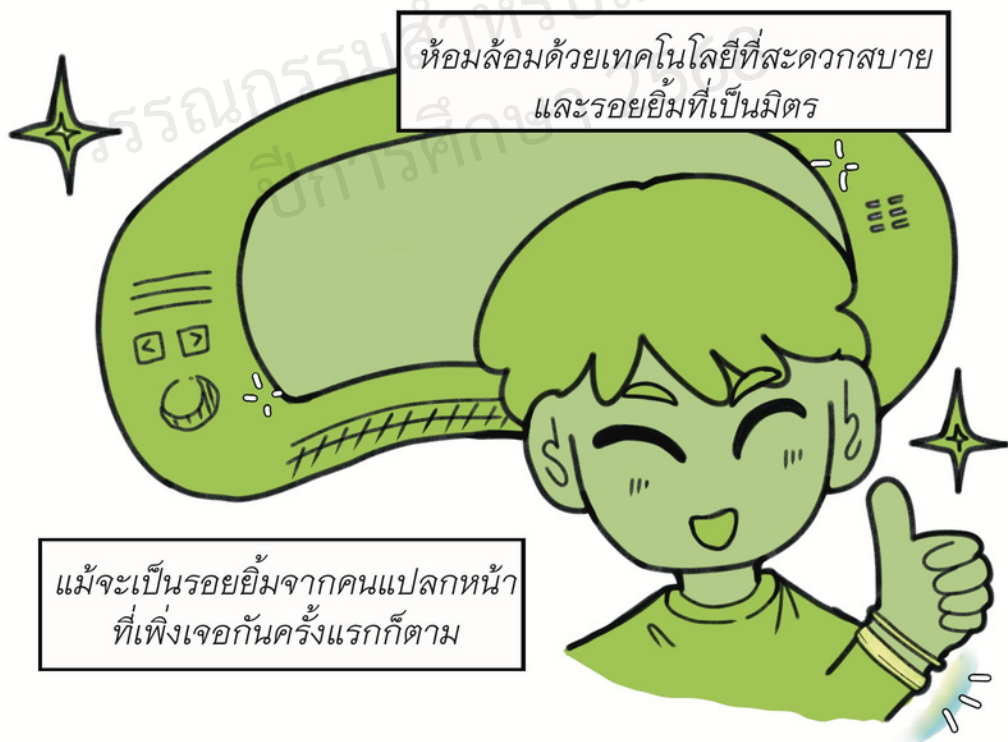
ช่องทางติดต่อ

เบอร์โทรศัพท์: ๐๙๐-๓๓๑-๘๓๓๒

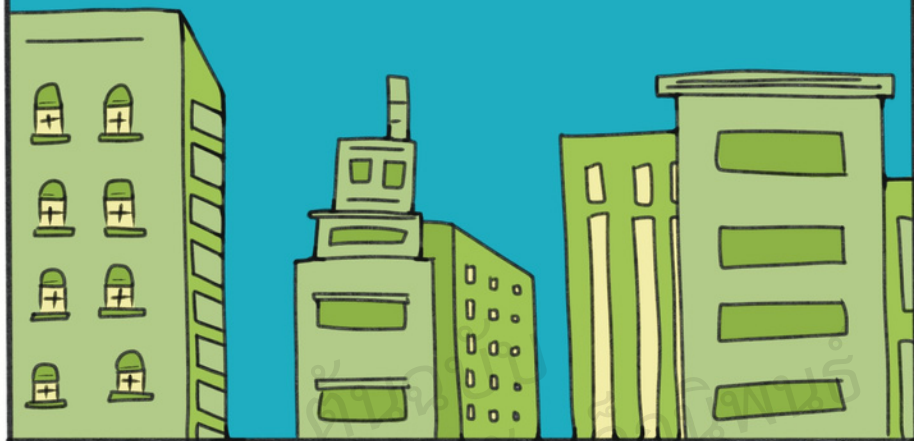
อีเมล: siriwipha.tk@gmail.com

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 1

ในเมืองที่ถูกขัดเกลากจนเหมือนภาพฝัน
สิ่งพิเศษถูกกลืนกินจนกลายเป็นแค่เรื่องสามัญ

เครื่องมือได้แล้วค่ะ
ขอให้เป็นอย่างสดใสนะคะ ^^

..ขอบคุณครับ

"วงกุญ" (WONG KOT)

นวัตกรรมจากรัฐเพื่อยกระดับคุณภาพชีวิต
แสดงสถานะและจัดลำดับมูลค่า
ทางอารมณ์ของผู้สวมใส่

จาก 'เครื่องประดับ' ของกลุ่มคนที่อยากดูเหนือกว่า

กลายเป็น 'อวัยวะ'
ที่ขาดไม่ได้สำหรับทุกคน

คะแนนความสุขที่สูง
คือเครื่องยืนยันภาพลักษณ์ของประชากร
ว่าทุกคนมีความสุขและมีคุณภาพ

ท่ามกลางรอยยิ้มที่เป็นระเบียบ
ผมคือจุดต่างพริ้วเดียวของที่นี่

ถึงจะสวมวงกุเหมือนคนอื่น
แต่สิ่งที่ได้รับกลับมีเพียงสายตาที่มองมาอย่างประหลาด

เมื่อความสุขถูกตีค่า

อภิสัทธีจึงตามมา

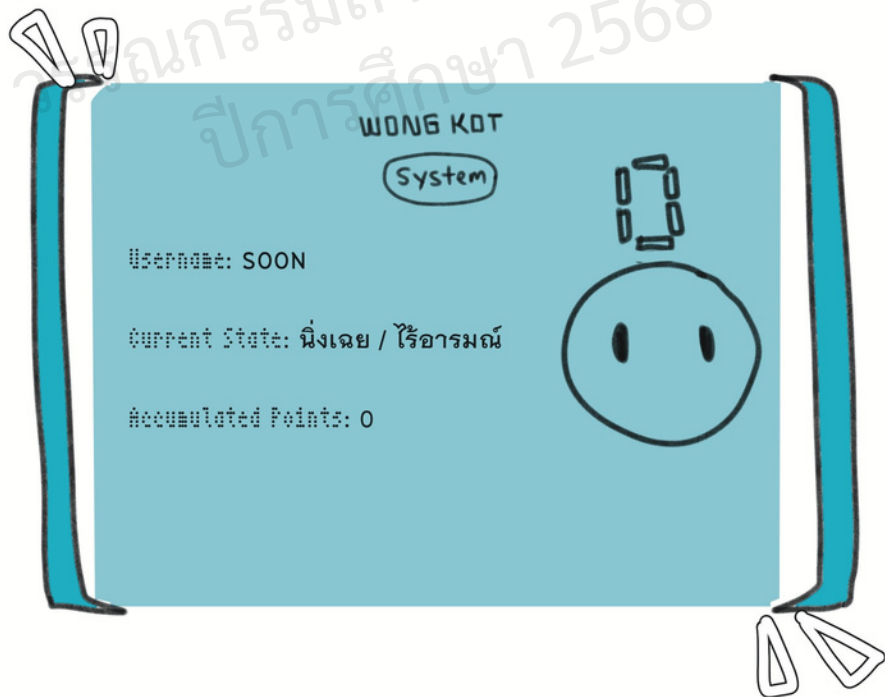
สิทธิการรักษาพยาบาลระดับพรีเมียม ทุนการศึกษา

หรือแม้แต่โอกาสในสังคม

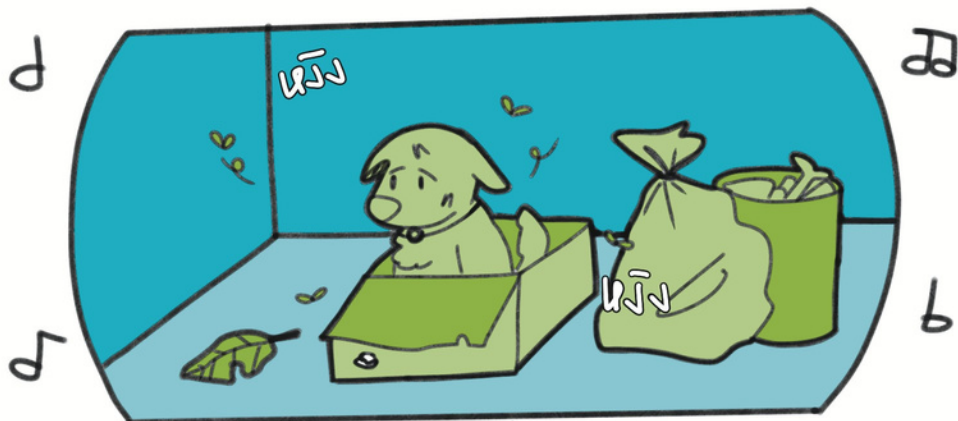
ทุกคนต่างยอมรับว่านี่คือความยุติธรรม
ใครทำ คนนั้นก็ได้ไป

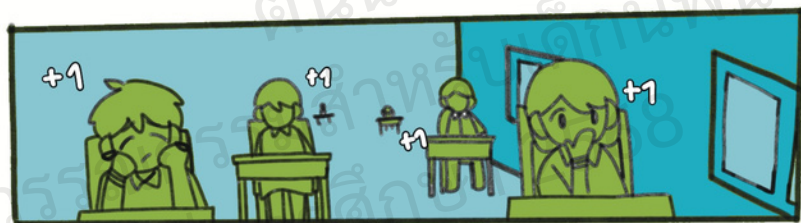
ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ ๒

บทเรียนพื้นฐานของการเป็นประชากรที่มีคุณภาพ

คือการฝึกฝนความเห็นอกเห็นใจให้เป็นไปตามมาตรฐาน

๐๐๐

เพื่อให้ทุกคนแสดงอารมณ์
ออกมาได้อย่าง 'ถูกต้อง'

แต่ว่า...

เรื่องนี้มัน...
เศร้าขนาดนั้นเลย?

ความเจ็บเจ็บของผม กลายเป็น 'ความผิดปกติ'
ที่เริ่มรบกวนสายตาคนอื่น

ผอง~

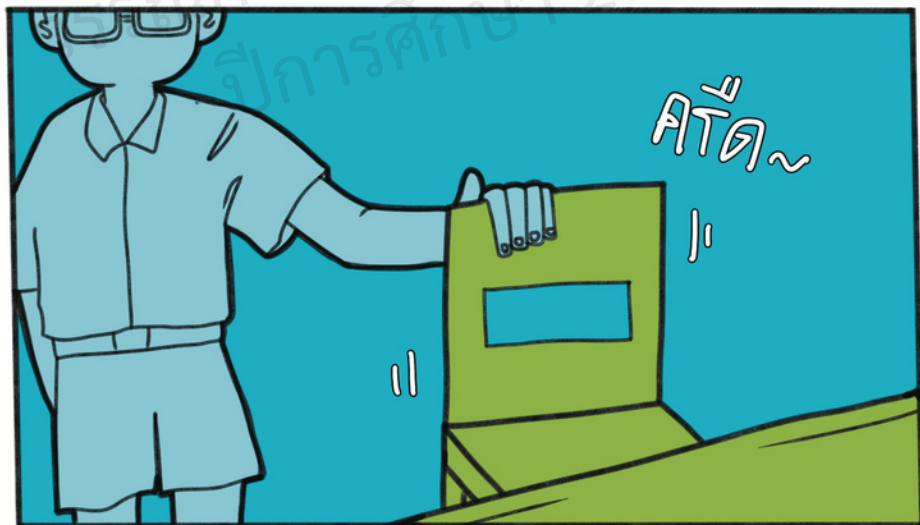
+1

+1

0

โดยเฉพาะกับคนที่มีหน้าที่ขัดเกลาเราโดยตรง

ครูรู้ว่าเธอเป็นเด็กดีนะครู
ผลการเรียนวิชาหลักของเธอ
ก็น่าชื่นชมมาก

+1

+1

ความมุ่งมั่นนะ
ครูให้เต็มร้อยเลย

แต่เธอก็รู้ใช้ไหม
ว่าในโลกยุคนี้ แค่ความรู้
มันพิสูจน์คุณค่าของคนไม่ได้

+1

+1

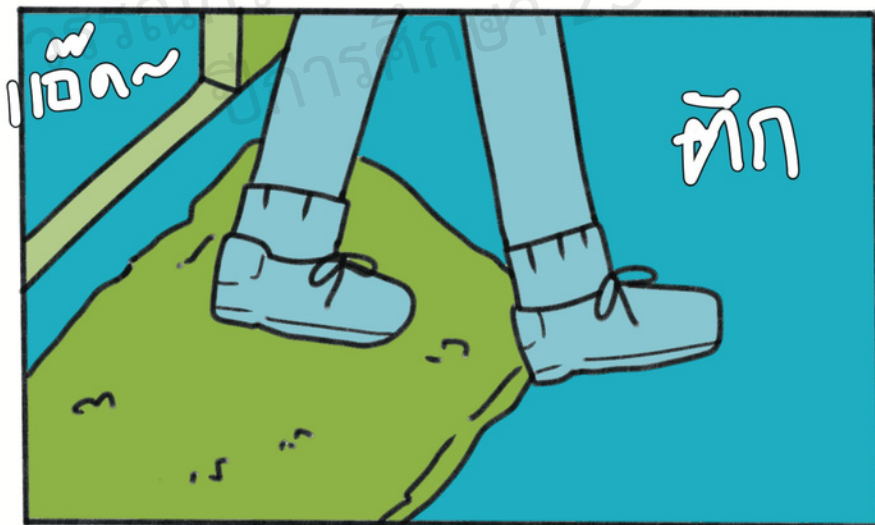
ครูเชื่อว่าเป็นเธอ ต้องทำได้แน่
ลองให้ความสำคัญกับความรู้ลึกดูสิ

คำพูดของครูยังคงวนเวียนอยู่ในหัวของผม

ผมเคยวางแผนชีวิตไว้เป็นสมการที่สมบูรณ์แบบ ตั้งใจเรียนเพื่อให้ได้ทุน
แต่ผมดันลืมเผื่อใจให้กับตัวแปรที่ควบคุมไม่ได้ อย่างคะแนนอารมณ์

ผมจะปล่อยให้เป็นแบบนี้ต่อไปไม่ได้...

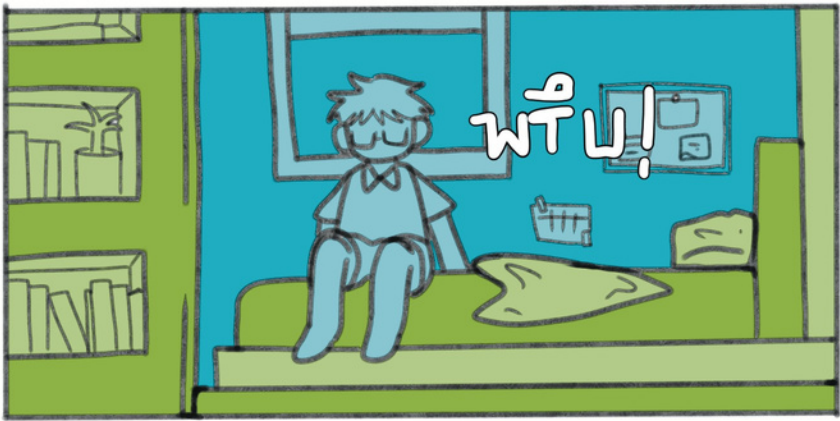

ระบบของวงกฏ
ประมวลผลจากอะไร?

อัตราการเต้นของหัวใจ?
สารเคมีในสมอง?

หรือแค่วัดจากการ
ขยับกล้ามเนื้อใบหน้า

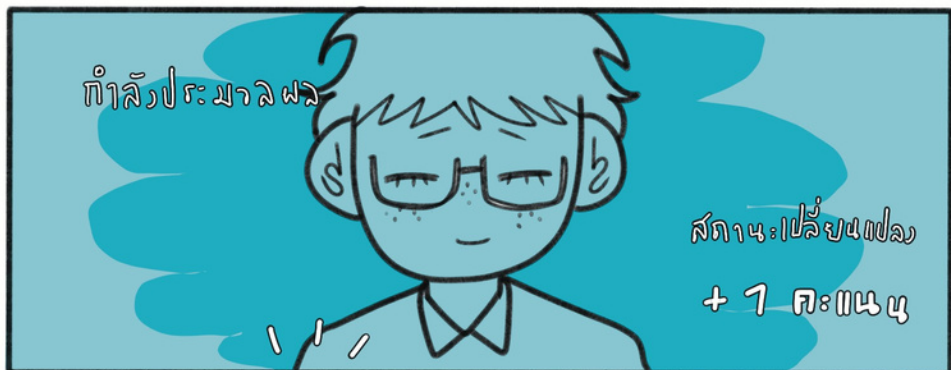
เมื่อสบตากัน
มุมปากของเขาก็ยกขึ้น
เผยรอยยิ้มที่ทำให้หัวใจเธอเต้นไม่เป็นจังหวะ

รอยยิ้ม... กลไกพื้นฐานที่สุดสินะ

คะแนนไม่ขยับ...

แค่ฝึกยืมเงา ๗ ให้กระจก คงหลอกระบบไม่ได้

จับทางได้แล้ว เป็นแบบนี้เอง...

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 3

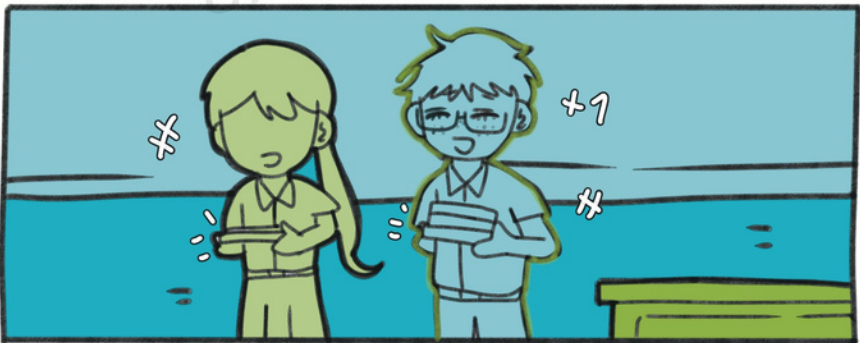
เคล็ดลับการปัมคะแนนหรือ? ง่ายนิดเดียว...

แค่แสดงสิ่งที่คุณอื่นอยากเห็นก็พอ

ไม่จำเป็นต้องรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ หรือก

ช่วงแรกอาจจะโดนมองแปลก ๆ ไปบ้าง...

แต่พอทำบ่อย ๆ เข้าสายตาดู่งงพวกนั้น ก็กลายเป็นความชินชไปเอง

นานวันเข้า...
ผมก็สวมบทนี้จนเคยชิน

จนบางทีก็ลืมไปแล้วว่า

ข้างในลึก ๆ ผมไม่ได้รู้สึกอะไรเลย

แต่ละวันผ่านไปพร้อมกับคะแนนที่พุ่งสูง

ผมคิดว่าทางสะดวก ไม่มีอะไรมาขวางแล้วแท้ ๆ

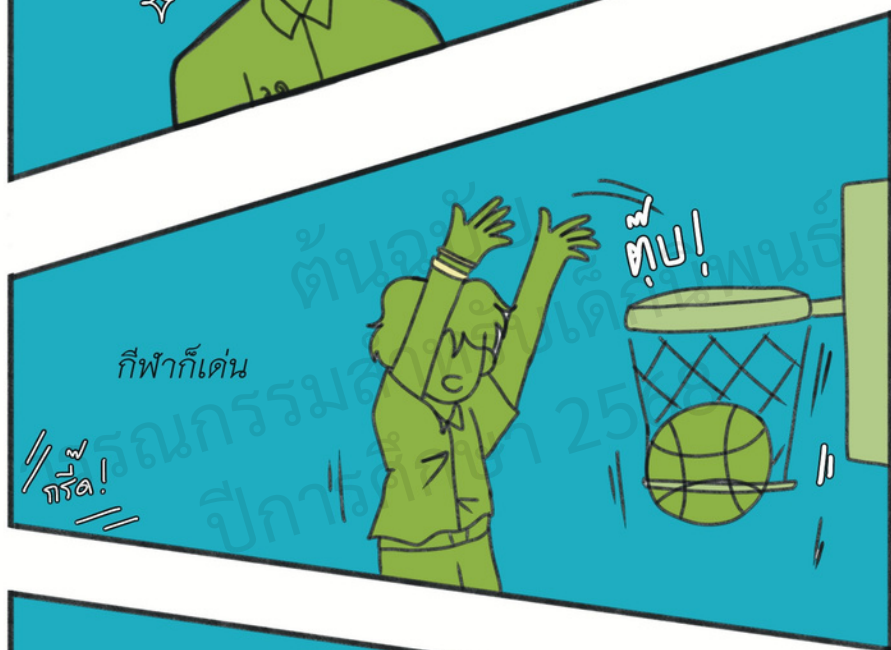
จนกระทั่ง
อุปสรรคขึ้นเบื้อเริ่ม
โผล่มา

จิน

คนที่เหมือนหลุดออกมาจาก
จินตนาการของทุกคน

หมอนี้ไม่ต้องพยายามแสดงอะไร
ก็มีคนพร้อมจะชื่นชมเสมอ

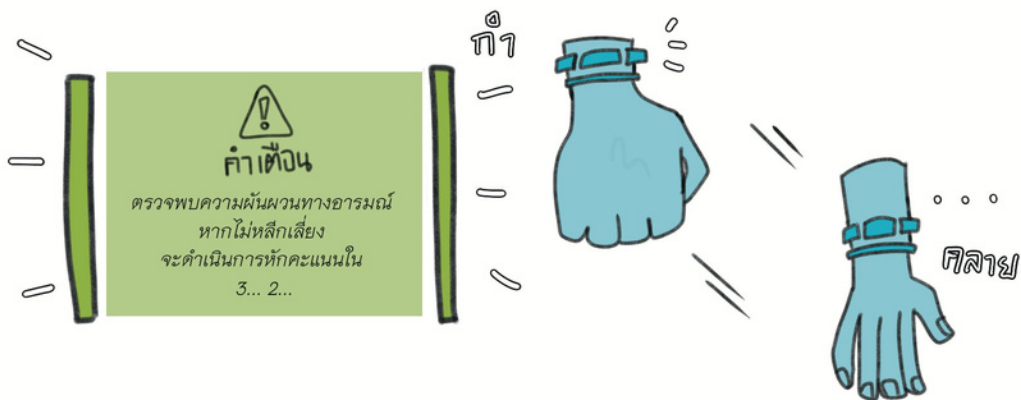
แถมยังฮอตสุด ๆ

แต่ที่สำคัญที่สุด...

หมอนี่คือกำแพงบ้า ๆ ที่ผมต้องข้ามให้ได้

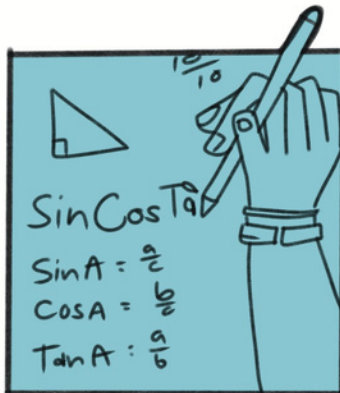
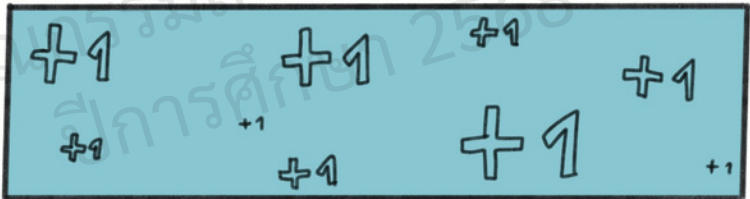
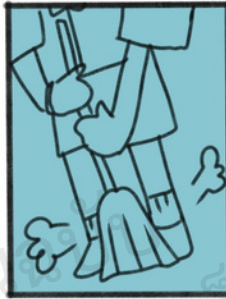

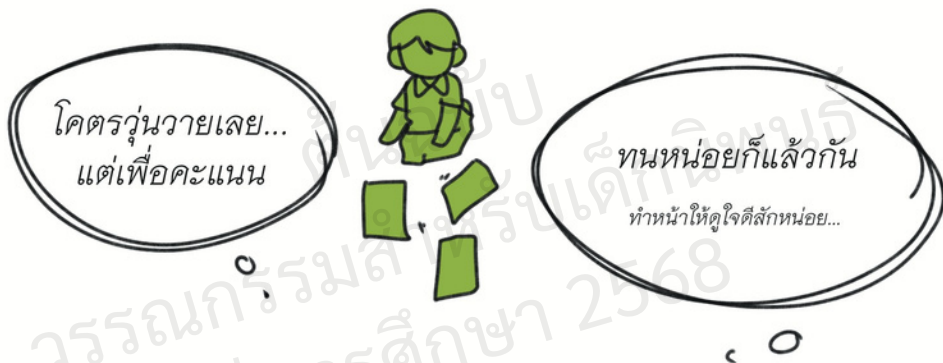

ไม่ว่ากิจกรรมหรือ
งานจุกจิกแบบไหนผมก็
พยายามทำมันทั้งหมด
ขอแค่ได้คะแนน
เพิ่มทีละนิดก็ยังดี

ช: ๊ก

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 4

มีอะไรให้เราช่วยไหม?

+1

ฮะ! จินนี่นา
แต่ไม่มีหรรอก
ชุมชนช่วยจัดการให้
เรียบร้อยแล้วละ!

ช่วงนี้ชุมชนพึ่งพาได้สุด ๆ
ดีจังเลยเนอะ

+1

ที่โรงเรียนเรา
มีคนใจดีแบบจิน
เพิ่มมาอีกคน

คือ

ผมก็แค่ทำในสิ่งที่เคยทำมาตลอด

เงินเนี่ยสุดขอดจริง ๆ เนาะ

แต่ช่วงนี้ซุนก็ทำเต็มไสเลยมาติดๆ เลยนะ

ส์ตานะ:
: ปกติ

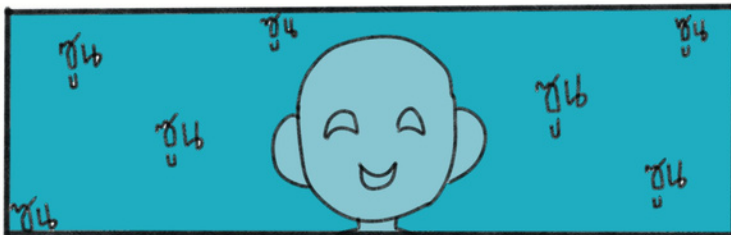
อ้าว...
รดน้ำเสร็จแล้วเหรอครับ

จ้า...
น้องซุนมาช่วยป้า
ตั้งแต่เช้าแหละ

ส์ตานะ:
: ลึบส่น

แต่ทำไมเริ่มรู้สึกกดดันขนาดนี้...

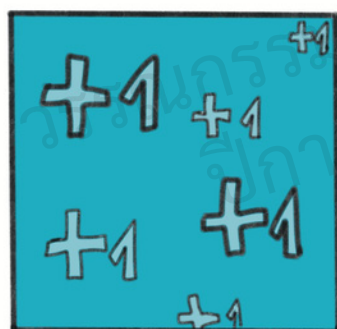

สถานะ: ผู้ทำชิงตำแหน่ง เด็กหมายเลข 14

ลำดับปัจจุบัน:

1. จิน 258 คะแนน
2. ชุน 246 คะแนน
3. ...

จากที่เคยทำไปเพราะความสบายใจ

269

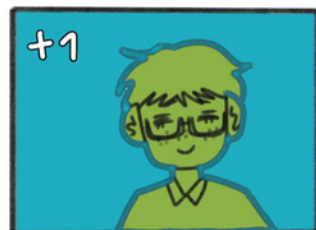
มันคือ การแข่งขัน เพื่อรักษาสถานะของตัวเองเอาไว้

ผมจะไม่ยอมเสียที่ยืนของผมไปหรอก

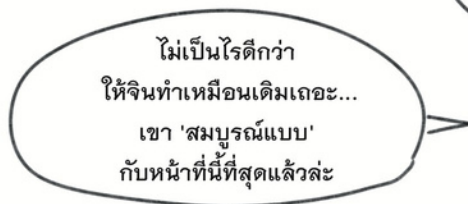
อึ้ง...

ต้นฉบับ
วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์
ปีการศึกษา 2568

บทที่ 5

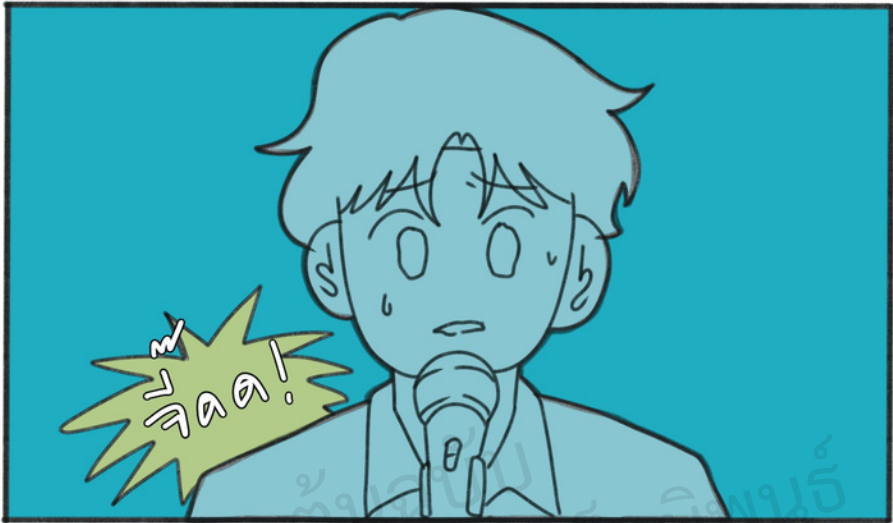

เสียงกระซิบ... สายตানับร้อย... และความคาดหวังที่หนักอึ้ง

ในที่สุด... เล่นด้ายที่ตึงเปรี๊ยะก็ขาดสะบั้น

ภาพลักษณ์ที่สมบูรณ์แบบ พังทลายลงต่อหน้าทุกคน

เกิดอะไรขึ้น?
กร๊ด

เกิดอะไรขึ้น:

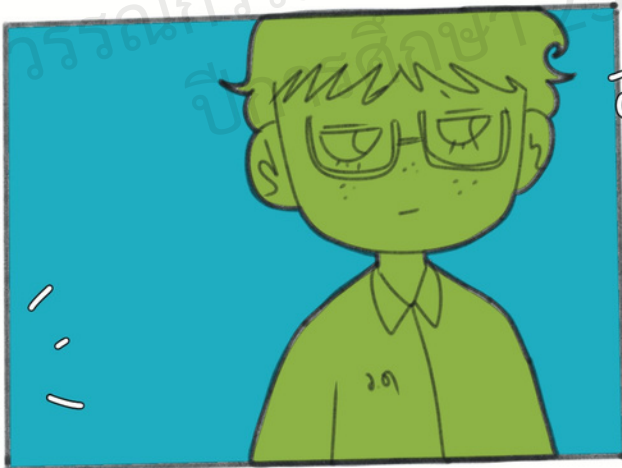

ทำไมดี?

ล้มไปแล้ว

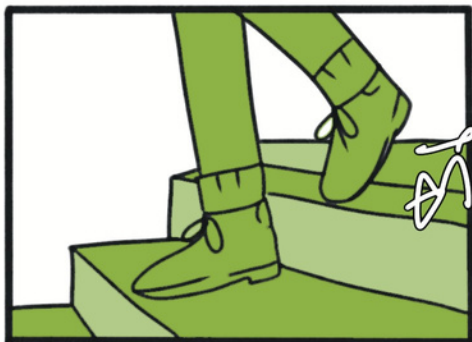

ความโกลาหล... ความตื่นตระหนก...

มมม~

ขอร่ออีกนิด ให้ถึงจังหวะที่ทุกคนต้องการ 'ฮีโร่' มากที่สุด

และนั่นแหละ...
คิวของผม

เป็นอะไรไหมจิ้น?

ลูกไหวหรือเปล่า?

ซุนเข้าไปช่วยแล้ว!

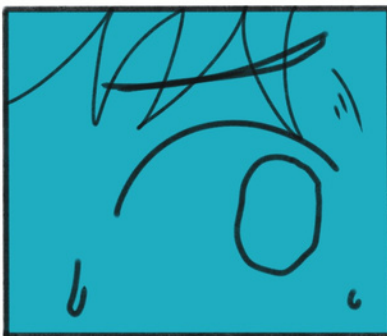
๗๙๐๐
๓๐๐
๗๒๐๐

สมกับเป็นซุนเลย

+1

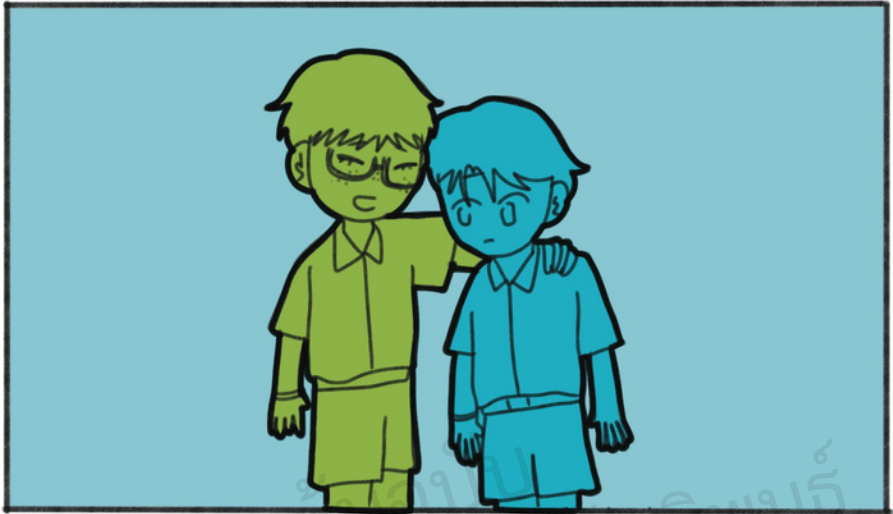

ไม่เป็นไรนะ ค่อยๆ หายใจ
ลึนอยู่นี่แล้ว

ตอนที่เขายื่นมือมา... คนอื่นอาจจะเห็นความห่วงใย
แต่สิ่งที่ผมเห็นในแววตาคู่นั้น มันคือ 'ความว่างเปล่า' ที่ถูกคำนวณมาอย่างดี

เมื่อพ้นจากสายตาผู้คนและเสียงชื่นชม

ที่ผ่านมามีทั้งหมด
นายแค่ 'แสดง' ใจหรือ?

รอยยิ้มนั่นคือคำตอบ
ของทุกอย่าง

ถึงผมจะรู้ตอนนี้
มันก็สายไปแล้ว

ท้ายที่สุด... 'ซุน' ก็ได้รับตำแหน่ง
เด็กดีหมายเลข 14
ไปอย่างสมบูรณ์แบบ เขาขึ้นไปยืนบนจุดสูงสุด
ท่ามกลางเสียงปรบมือและรอยยิ้ม
ที่ไม่มีใครรู้ว่าข้างในนั้นกลวงเปล่าแค่ไหน

ส่วนผม... การร่วงหล่นจากแท่นที่ใครๆ ก็ไผ่ฝืน
มันไม่ได้แย่อย่างที่คิดหรอก พอรู้ว่าคะแนน
พวกนั้นมันไม่ได้มีความหมายอะไรเลย
ผมก็ไม่ต้องสวมหน้ากากให้เหนื่อยอีกต่อไป

ประกาศ: ระบบกำลังเปิดรับตำแหน่ง
เด็กดีหมายเลข 15

คุณพร้อมที่จะแสดงเป็นคนต่อไปหรือยัง?

ในที่ที่ 'ความดี' ถูกตีค่าเป็น 'คะแนน'
การแกล้งทำเป็นคนดี ก็ไม่ใช่เรื่องยาก...

สำหรับ ชูน การแสดงความเห็นอกเห็นใจเป็นเพียงสมการ
คณิตศาสตร์ เขาไร้อารมณ์ความรู้สึก แต่กลับสวมหน้ากากสวม
บทบาทได้อย่างแนบเนียนเพื่อกอบโกยคะแนนและชิงทุนการศึกษา
อุปสรรคเดียวของเขาคือ จิน เด็กหนุ่มผู้เป็นที่รัก
สมบูรณ์แบบและเป็นคนดีจากเนื้อแท้

เรื่องราวที่จะชวนคุณตั้งคำถามว่า ตกลงแล้ว 'ความสมบูรณ์แบบ'
ที่ทุกคนโหยหา... มันมีค่าจริง ๆ หรือเป็นแค่กรงขังที่มองไม่เห็น?